

af, at de havde beholdt den samme Stol, havde bragt meget betydelige Ofre til Udsmykning eller Restauration af Kirken. Men bortset herfra — og jeg mener, det kan der tages Hensyn til — er jeg ganske enig med den ærede Taler om det ønskelige i at faa Stolene lukket op, og jeg skal tilføje, at i de ny Kirker, naar vi begynde med Helligkorskirken, er der meget faa Pladser, der ere lukkede. For Helligkorskirken var Indtægten for lukkede Sole i 1892 12 Kr. Deraf kan man slutte sig til, at der ikke var ret mange lukkede Stole, og i de Kirker, der nu blive byggede, tror jeg, at der slet ingen lukkede Pladser bliver. Fremdeles er der i de senere Aar, fordi alle Præster ere enige med den ærede Taler, blevet truffet den Bestemmelse, at Stolene lukkes op langt tidligere end før. Det seneste er, naar den sidste Salme før Prædiken begynder; der er Steder, hvor de blive lukkede op endnu tidligere. Men det vanskelige ved Sagen er det økonomiske. Kjøbenhavns Kirker ere gennemgaaende saa fattige, at de ikke kunne repareres, og de nødvendige Udgifter til deres Drift ikke erholdes, uden man har denne Indtægt. Hvis det var saaledes, som det er i forskellige større Provinsbyer — jeg kan f. Eks. nævne den By, i hvilken jeg har boet i 10 Aar — at Kirkernes Underbalance dækkedes af Kommunens Kasse, var der intet i Vejen; men jeg gad egentlig vide, hvad Skatteyderne i Kjøbenhavn vilde sige, hvis man skulde indrede disse Udgifter af Kjøbenhavns Kommunekasse. Naar det, det ærede Medlem ønsker, ikke er sket, kan jeg derfor forsikre den ærede Taler om, at det er ikke Mangel paa Velvilje over for denne Sag fra Ministeriets Side eller fra Præsternes Side, thi vi ville sandelig hellere end gerne have dem lukkede op med det samme, men det er, fordi der er noget, der hedder Penge, og det er noget, der maa tages Hensyn til, for man kan ikke faa bygget eller repareret noget uden Penge, dem maa man skaffe til Veje. Paa Landet, hvor de have deres Tiende, ja, selv hvor det er private Kirketiendeejere, som have denne Tiende, kunne Kirkerne gøres i Stand for denne, der er det altsaa en anden Sag; men her er det simpelthen Kirkernes Fattigdom, der er Skyld i dette Forhold.

Justitsministeren (Rump): Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (Trier) udtalte sin Tilfredshed med de Grundsætninger, der paa Foranledning af mig fremtidig ville blive anvendte for Benyttelsen af Arbejdskraften paa Vridsløse-

lille Straffeanstalt. Det ærede Medlem omtalte dernæst særlig disse Reglers Betydning for Kurvemagerhaandværket, noget ret naturligt, idet Kurvemagerne særlig have besværet sig over den Skade, som de lide ved Benyttelsen af det omhandlede Arbejde. Det ærede Medlem gjorde yderligere nogle Bemærkninger om, hvilke Konsekvenser disse Regler formentlig maatte føre med sig, særlig med Hensyn til Kurvemagerarbejdet, dels med Hensyn til Arbejdets Art, dels med Hensyn til det Antal Straffefanger, som burde kunne benyttes til dette Arbejde. Nu erkender jeg, at det følger af de opstillede Regler, at Staffeanstaltens Bestyrelse med Hensyn til Arbejdets Fordeling har særlig at lægge Vægt paa den Betydning, som Arbejdets Art har for Haandværket. Dette er jo ogsaa et Punkt, som er fremhævet i de omhandlede Betingelser, ligesom der selvfølgelig maa tages Hensyn til, hvilket Antal Fanger man passende kan anvende til det paagældende Arbejde; men videre mener jeg ikke, man kan komme. Hvad angaar den Anvendelse af Artsspørgsmaalet, som det ærede Medlem her fremsatte, da er det jo egentlig ikke det, som omtales i disse Betingelser; thi der er her tænkt paa det Arbejde, som efter sin Art snart hører til det ene, snart til det andet Haandværk, men det ærede Medlem vil have skelnet mellem de forskellige Arter af Arbejder, som henhøre under Kurvemagerhaandværket, navnlig saaledes, at det mindre Arbejde, det smaa Kurvemagerarbejde, som ikke udføres her i Landet, men som kommer fra Udlandet, skulde forarbejdes paa Straffeanstalterne, hvorimod det større Kurvemagerarbejde skulde være forbeholdt Kurvemagerne. Jeg er ikke tilstrækkelig sagkyndig til at vide, om noget saadant vil kunne lade sig gøre. Lader det sig gøre, ser jeg ikke, der kan være noget at indvende derimod. Men paa den anden Side maa dette Arbejde, naar det skal udføres af Fanger, ogsaa være af en saadan Beskaffenhed, at det kan udføres af dem. Man maa altsaa tage Hensyn til, om man kan vente, at Fangerne ville være i Stand til at udføre dette smaa Arbejde. Den Omstændighed, at Kurvemagerne overlade dette Arbejde til den udenlandske Industri og indføre det fra Udlandet, taler jo imidlertid ikke for, at dette kan lade sig gøre, og jeg kan derfor ikke paatage mig nogen Forpligtelse i saa Henseende. Noget lignende gælder med Hensyn til Antallet af Fængselsarbejdere. Jeg finder det fuldstændig rigtigt,